

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 366, setembre del 2018

11 de Setembre de 2018, [★] ara més que mai

api

Agència immobiliària / Real estate

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Frankfurt Parera

93 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili
Aellsa, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.
Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Camí Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

A₁

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL · LABORAL
- COMPTABLE · ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos · 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

R E S T A U R A N T

PETIT

CANIGÓ

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA ·
MENJARS PER EMPORTAR
EL DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

Mas Vell

RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Llibertat

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentmas@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

**Ofrena floral dimarts
11 de setembre del
2018, a les 11:30.
Pl. 11 de Setembre.**

Actuació de la **Coral Xabec**
Socis i simpatitzants de
Gent del Masnou
hi sou convidats.

**ET CONVIDEM A
FER-TE SOCI
DE GENT DEL
MASNOU**

Tu hi sortiràs guanyant i la
nostra vila també
Dr. Agell, 9 - 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

QUE SIGUI UN TSUNAMI

Després de l'obligat i esperat període estival de vacances i encara una mica estabornits per la calorada que ens ha acompanyat durant l'agost, ens plau retrobar-nos amb vosaltres, estimats lectors, amb l'esperança que aquest parèntesi hagi estat profitós i que tots plegats tinguem les bateries ben carregades i a punt per al retorn a la tasca diària —cadascú a la seva— disposats a afrontar els vells greuges que, malauradament, resten pendents de resoldre i els nous reptes que ben segur ens esperen, ben esmolats, a la cantonada.

El proper 11-S, amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya, hem estat cridats a omplir de gom a gom l'avinguda de la Diagonal de Barcelona, des de Glòries al Palau de Pedralbes, amb el propòsit, una vegada més, de demostrar portes enfora i demostrar-nos portes endins que som molts els qui desitgem la plena sobirania de Catalunya, el respecte a la democràcia i la llibertat i la convivència de les diferents sensibilitats que conformen el nostre poble, pacíficament i respectuosa. A l'hora de les 17:14 en punt, de manera pautaada, una mena d'onada humana es desplaçarà pel recorregut, de baix a dalt, com a signe de vitalitat. Confiam que l'onada es transformi en un tsunami carregat d'energia.

Plenament convençuts que, una vegada més, el poble català sabrà estar a l'alçada que correspon a la convocatòria i, fins i tot, superarà amb escreix anteriors Diades encara presents en la memòria col·lectiva, cal restar amatents a les instruccions de l'organització per tal que tot funcioni amb ordre i eficàcia, com cal. Se'ns demana que ens incrivim als diferents trams del recorregut per tal que la distribució sigui al més equilibrada possible. Per fer-ho tenim a disposició el web: diada.assemblea.cat. Fem-ho, doncs, i no esperem a darrera hora.

D'altra banda hi ha en circulació les samarretes especials de la Diada amb el lema: *Fem la República Catalana*, que donaran un color especial a la convocatòria i, no ho oblidem, també ajudaran a suportar les despeses d'organització, que no són poques. Si podem, fem el gest. A part d'aquest acte central de Barcelona a la tarda, arreu dels pobles i ciutats de Catalunya hi haurà durant el matí actes commemoratius d'aquesta Diada. Al Masnou estem convocats a la plaça de l'Onze de Setembre, a les 11:30, al tradicional acte d'Ofrena Floral, al qual Gent del Masnou ens sumarem i comptarem, com cada any, amb la participació de la nostra Coral Xabec amb alguns cants patriòtics.

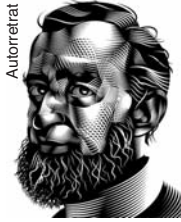
Al Masnou i a Barcelona, us convidem a ser-hi. Bona Diada!

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
ENTREVISTA A Francesc Punsola.....	4
BÚSTIA OBERTA.....	6
IN MEMÒRIA Iago Pericot Joan Muray.....	7
RECIPROCIAT I HOMOLOGIA Joan Camps.....	9
NOMÉS FA 8 ANYS Joan Maresma Duran.....	10
DILLUNAIRES AL PIRINEU, ESTIU18 Marià Aran.....	12
BENET DE SALA I DE CARAMANY Joan Muray.....	14
SOM Oriol Lugo.....	16
CORAL XABEC FESTA MAJOR 18 Esteve Pujol.....	16
ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN 23 Esteve Pujol.....	17
LA PUNTA DE LA LLENGUA (99) Esteve Pujol.....	17
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray.....	19
POESIA DE JOSEP VENDRELL.....	19
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE Jaume Clotet i Lluís Valls.....	20
PARLEM DE LLIBRES Núria Tomàs Mayolas.....	22
DITES I PERSONATGES POPULARS (46) Albert Vidal.....	22
VIVÈNCIES Pep parés.....	23
ANEDOTARI MASNOVÍ Joan Maresma Pujadas.....	24
ARRAN DE SÒL Pledebuit.....	25
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot.....	25
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	26

GENT AMB GENT CONVERSES

Francesc Punsola Izard Polifacètic artista masnoví

...que siguin els valors humans els que instaurin la llibertat

L'equip de redacció que trimestralment treballem en aquestes entrevistes, per l'edat avançada i experiències personals llargament viscudes, pensem molt en la dificultat de trobar interlocutors que ens aportin experiències originals. Busquem sobretot un relat entretingut i que, a més de pedagògic, pugui sorprendre els lectors i lectores en descobrir formes de vida, valors i esferes d'acció estimulants dels entrevistats, que, sent propers, distants o contraposats al pensament propi del lector, ens estimulin l'empatia i ens encurioseixin en vivències impensables, encara que sigui per recordar-nos que, fora del nostre món més o menys íntim, també hi ha vida. La plàcida conversa que hem mantingut amb Francesc donaria per escriure'n un llibre; la dificultat nostra ha estat poder acotar en essència tot allò que ens ha dit, condicionats per l'espai limitat d'aquesta publicació de *Gent del Masnou*.

Quins són els teus orígens?

Soc el tercer de set germans, comptant Caterina i Bernadette; els nois som Andreu, Ermengol, Xavier, Vicenç i jo, Francesc. Per part de mare. El cognom Izard prové del sud de França; venien de pagès, quan la fil·loxera va destruir totes les vinyes François Izard Marty i Brigitte Bonnet 1759 van tocar el dos i van venir a Catalunya buscant un futur millor, primer a Das, prop de la frontera, i d'allà van anar a parar a Sabadell en la naixent indústria tèxtil. El meu avi matern, Arnau Izard Llonch, va fer carrera com a enginyer industrial de renom; va situar la família materna en una sumptuosa torre a Sarrià amb servei domèstic, criats i criades en un ambient d'alta burgesia catalana. La família del meu pare, "Punsola", ens ve del Maresme; l'avi era pagès, dels qui a les nits portaven verdures des del conreu de Mataró fins al mercat del Born a Barcelona amb un carro de cavall. L'avi patern, Joaquim Punsola Rodón, és dels qui van morir a la guerra civil defensant la república; encara avui no sabem on descansen les seves restes.

T'ha tractat bé la vida?

Vaig néixer fa 52 anys en el si d'una família catòlica; el fet de ser molts germans ha fet que creixéssim tots amb bons valors socials. La meua espiritualitat sempre ha estat en un debat íntim constant; el misteri de l'existència humana em fascina, el meu pensament

intuïtiu em posa en dubte i contradicció una gran majoria de plantejaments que la ciència i la filosofia accepten com un dogma. Inevitablement, també els Testimonis de Jehovà em van decebre. Llegint l'Antic Testament vaig adonar-me que la idealització de Jehovà no em quadrava. Així com el relat de la vida de Jesucrist mostra una personalitat revolucionària i compromesa amb la humanitat; l'ens Jehovà, suposadament "pare" de Crist, tal com el descriu la Bíblia, esgarrafa pel seu instint ressentit, iracund i patològic; la seva imatge i semblança aplicada a la ment humana ens donaria un ésser menyspreable de perfil psicòpata, en què la justícia i la psiquiatria s'haurien de posar d'acord entre posar-lo a la presó o al manicomi sense cap esperança de rehabilitació o

curació. Si comparem un activista de la CUP i Jesucrist, doncs hòstia!, segur que hi trobaríem més trets comuns amb Jesucrist que en qualsevol dels Ponç Pilat o salvapàtries que seuen en el Parlament Europeu. Treballant, la meua vida ha estat plàcida, però no fàcil; les meves necessitats radiquen en el meu caràcter espartà: si jo en guanyo cent me'n gasto cinc. Això em permet decidir sense condicionants externs si faig una feina o no. M'ofèn quan el client pretén que siguis el seu vassall, pensant que ell és el senyor feudal i tu el masover. Tenint diners estalviats, sempre pots dir "aquest encàrrec no m'interessa". Contràriament, quan m'agrada una feina m'apunto al carro amb fascinació per fer-la ben feta... *—reflexiona un moment sobre el que ha dit i, com fent-se autocrítica, aclareix—*: Però bé, aquest valor l'haig d'agrair a les dones de la meua vida, a la mare per haver-me educat per ser jo i sobretot a la meua dona, que, tot i que també treballa, em permet i tolera la complexitat de ser com soc.

Dius que tens clients; com et guanyes la vida?

Vaig començar fent delineació industrial, però un estiu vaig poder treballar a Vilaseca Altarriba, un estudi de disseny gràfic d'uns amics del meu pare.

Aquella experiència em va fer descobrir el disseny gràfic. Seguidament em vaig matricular a l'Escola Massana i Llotja, l'Escola Superior d'Art. En realitat em guanyo la vida fent il·lustració publicitària, m'he centrat en el dibuix de marca i producte i m'he especialitzat en un disseny que quasi ningú no fa, o sigui que mantinc tècniques manuals antigues, les més perfeccionistes, que em permeten oferir un estil molt depurat i diferenciat en etiquetes destinades a marques, com poden ser vins, caves, embotits, perfums... per a un consumidor atret per l'oferta del producte gourmet. Ara estic treballant en la remodelació de tota la gamma d'etiquetatge d'una coneguda cervesa i també en el disseny d'una marca d'espàrrecs... Si tot va bé, ho tirarem endavant. Tinc l'estudi a Barcelona a casa de la mare, que ja té 79 anys i, mira, això em permet veure-la cada dia; sovint dinem junts i estic plenament en contacte amb ella. Les eines de dibuix són per a mi una font d'inspiració, el fet d'agafar amb la mà un pinzell, un llapis, un martell, una serra... també un ordinador, engueguen la imaginació, a vegades amb una inèrcia inexplicable.

Els ordinadors ho fan tot, diuen que devaluen la creativitat; és així?

De l'ordinador m'interessen algunes capacitats que ofereix, que són moltes; supera amb escreix la màquina d'escriure elèctrica, permet esbossar un croquis materialitzant una idea gràfica il·limitadament sense haver de fer servir la ploma ni la pintura. Però en general, una vegada visionada la idea en la pantalla de l'ordinador, aquell esbós digital passat sobre el paper i reelaborant cada detall manualment, magnifica la seva força fins a l'extrem que l'obra, quan es tracta bé, es fa única i irrepetible. En el disseny gràfic, la noblesa del traç i la textura manual són insubstituïbles. Els meus clients se sorprenden de tan ràpid com treballo, tot i ser la mena de disseny manual que faig molt acurat i detallista que defineix el meu estil.

En quina mesura el disseny és art?

M'entusiasma l'abstracció que no encripta la imatge realista; m'agraden

molt els cartells de la revolució soviètica, igual que els cartells de la nostra guerra civil, amb rostres de faccions dures que sembla que pregonin amb so cridaner el seu missatge. Treballo tècniques diverses: la plantilla, la xilografia i m'entusiasma el gravat en linòleum, que a vegades imito en certs dissenys d'etiquetes. També tinc algunes tècniques pròpies d'estampació amb també. Em meravello quan veig obres artístiques enginyoses. Jo intento conjugar el missatge convincent amb l'estètica iconogràfica, busco que el disseny capti al màxim ambdues vessants. El meu estil s'ha anat educant entre la ciència i l'art, una manera d'integrar veritat i bellesa. De tota manera entenc el grafisme publicitari no com a art sinó com a eina social de comunicació.

Enmig d'una professió tan onírica, quin paper hi té la gaita?

Als 29 anys, a causa d'un accident de bicicleta vaig patir una contusió renal de pronòstic reservat que em va retenir dues setmanes a l'hospital en repòs absolut; m'avorria sense fer res i al meu germà petit se li va ocórrer de regalar-me una flauta irlandesa. Em va semblar una collonada; però, en provar de tocar-la, vaig descobrir la meva oïda musical. Ja refet, vaig continuar tocant i un amic fanàtic de la cultura celta va dir-me: "Francesc, tu que no gastes en res, va!, compra't una gaita gallega...; si proves de tocar-la ja no te'n sabràs estar"; i així va ser, vaig anar a l'Hospitalet i vaig conèixer un noi que es venia la gaita;

dit de passada, encara mantenim una potent amistat, ara som col·legues, ens intercanviem clients i compartim *bolos* junts.

Aleshores sovintejava una masia d'un amic de Moià amb qui vaig fer un tracte: jo l'ajudava en les seves tasques i ell em convidava a passar els caps de setmana en plena natura, la qual cosa em permetia poder assajar. Em llevava a les sis del matí i enmig del bosc espantava tots els ocells... una pràctica en solitari que em mantenia en constant meditació. El so de la gaita em recordava aquelles pel·lícules de guerra, quan els anglesos entraven desfilant victoriosos tocant la gaita. Aquell primer instrument no era gran cosa; ara tinc dues gaites genuïnes i de molt bon nivell acústic. Posat en el tema professional de tocar en públic, vaig adoptar la vestimenta escocesa clàssica.

Vas tenir un accident greu, però avui has vingut amb bicicleta, oi?

Avui dono classe de gaita als meus alumnes –assenyalant la bicicleta destaca la caixa on porta la gaita, i ens sorprèn dient–: A treballar a Barcelona hi vaig amb la bicicleta, això fa que, per no anar amb presses, em llevi d'hora. És una delícia, atès que des del Masnou pots resseguir tota la costa vorejant el mar i, en arribar al Fòrum, agafo la línia groga del metro fins a Alfons X, i des d'allà tinc tot baixada fins a casa la mare. Aleshores esmorzem junts, ens expliquem la vida, també escolto els seus sermons, però tot seguit em

tanco a l'estudi a treballar. Al vespre baixo tot el passeig de Sant Joan fins a l'Arc del Triomf i el tren de tornada cap a casa al Masnou. Acabada la mili al 1990 vaig tenir diverses bicicletes de muntanya, però a Barcelona els robatoris eren constants i decebedors. Al 2003 vaig comprar-me la primera bicicleta de la marca Brompton, que, plegada, pots dur còmodament i no deixar-la a la via pública; és el meu vehicle ideal; anant cada dia a Barcelona em permet cantar o tocar l'harmonica a la vora del mar mentre pedalo. La bicicleta és el meu mitjà de transport ideal. La meua dona i jo som usuaris del transport públic; dins del transport pots fer moltes activitats.

Quin sentit té per a tu la política?

Estic orgullós sent part del poble català; per als qui estimem la terra, la llengua, que som una barreja de cultures i races a les quals devem el caràcter creatiu i emprenedor, és de llei natural l'estímul que sentim a voler mantenir la inèrcia dels valors de

mestissatge acumulats. Llàstima que la política ho potinegi tot; però, a part del sarau partidista i faccions, confio en la gent que som, i que siguin els valors humans els que instaurin la llibertat en la diversitat, que prioritzin el dret de ser una nació amb plenitud democràtica per escollir amb pau el nostre futur. El món aniria millor regit per la gent que transmet la generositat rebuda, conscient del deure de sumar-se en una cadena de favors que hauria

de ser un afany universal en xarxa. El ressentiment, l'enveja, la gelosia, l'admiració, l'amor, la llibertat, la hipocresia, tots aquests sentiments bons o reprovables, tantes vegades irreprimibles, m'agrada racionalitzar-los en mi, com l'acte de domesticar un cavall salvatge.

Més que un cavall salvatge, Francesc Punsola i Izart sembla un ésser vingut d'un món desconegut on la llibertat individual és genètica i indomesticable.

h o c r e c f a n t à s t i c a p a s t a r e m a d r e a c a r c o l l a n o b e r i t a c o r d a m b

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran amb el nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandrà correspondència amb els seus autors.

DAMIÀ

Company, quina llàstima no tenir-te entre nosaltres, quina pena que no ens puguis acompanyar, quina pèrdua en la nostra lluita. Les coses no són com ens les imaginem, que són com naturalment passen, sense cridòria, sense previsions. Sense voler, les coses van passant i van configurant la vida; el present i la suposició del futur. Mai estem preparats per l'advenir i sempre, sempre, ens sorprèn. No sé com definiries el que t'ha esdevingut, eres un home

convinent, engrescador, passional, i segur que tindries una explicació lògica.

A nosaltres ens has deixat tristos i desmembrats. Què farem sense la teva seguretat que ens protegia, sense la teva amistat que ens reforçava, sense el teu amor que

ens envalentia... Et trobarem a faltar però recollirem el teu testimoni per continuar endavant amb el nostre noble ideal fins al final.

Rosa, Rozalia, Anastàsia, la vida segueix, a partir d'ara sense ell, també per tots nosaltres; de mica en mica s'anirà allunyant però no el record que ens ha deixat.

Comença a germinar el que va sembrar. Gràcies Damia.

ANC, al Masnou decidim

RECORDANT EN IAGO PERICOT

Les cases on vivíem estaven situades una enfront de l'altra. Tu vivies al "Cumu", a la casa de les mestres. Si jo tenia 7 o 8 anys, tu, Santi, en tenies 15 o 16. No vaig gosar demanar la paraula el dia del funeral per no fer el ridícul davant d'aquelles persones que tan bé van parlar de tu, ja que

la meua intenció era recordar aquell "Cine Nic", que jo deia, que tu ens mostraves amb unes cartolines de la mida d'un joc de cartes.

Tu havies dibuixat un gat a cada una d'elles, variant només l'expressió de la cara i les potes. Aquelles 20 o 30 cartes les passaves amb el dit gros de la mà dreta a tota velocitat i nosaltres vèiem com aquell gat corria, saltava i brincava com si tingués vida, com si es volgués escapar d'aquelles cartolines. **Com ríem! Que bé que ens ho passàvem!**

Ara, però, dono més importància a la dedicació que un xicot de 16 o 17 anys dedicava en aquells moments a una mainada de 7 o 8 anys. El temps ha demostrat la teua vàlua!

No és una adeu per sempre!

Ramon Asensio i Cardell

In memòria

IAGO PERICOT i CANALETA el Masnou 1929-2018

Joan Muray

Vocal de Cultura

En Iago, si hagués estat monàrquic, que no ho fou, oh i tant!, hauria estat en IAGO I el Transgressor. Un transgressor culte i lliure, un transgressor que ho deia tot amb la seva mirada de punyeter en el millor dels sentits.

El coneixia de tota la vida; però quan el vaig conèixer bé fou ja de gran, quan es deixava caure pel local de Gent del Masnou, en anar o tornar de treure el seu gos, en Glop, un simpàtic ca, que s'ajeia tranquil·lament a terra mentre nosaltres la fèiem petar, això fins que es cansava, aleshores ens ho feia saber, com dient: Ja n'hi ha prou!

Després, i amb ocasió de fer una exposició a la nostra Sala d'Art l'any 2007, que es va anomenar «Els colors de la crònica», de la qual també s'havia fet un llibre, el contacte humà fou, a més, artístic, i vaig quedar meravellat amb els quadres que hi va presentar, unes obres que anaven entre el collage i l'aquarel·la d'allò més crítics amb la socie-

tat que ens ha tocat viure i amb els «personatges» que ens han donat maldecaps més que guiar-nos.

Posem-nos seriosos i enumerem els premis, honors i guardons que li foren concedits: Premi Nacional d'Arts Escèniques, Premi d'Honor a la trajectòria de la Fundació de Foment de les

Arts i el Disseny, Premi González Pérez de Olaguer dels premis de la Crítica, etc. I ara, pel setembre, el seu poble, el Masnou, li hauria fet a mans el títol de Fill Predilecte de la Vila, honor que li fou concedit recentment.

Tots aquests premis deguts a la seva trajectòria artística en els camps del teatre i la pintura, però especialment en el primer, on va excel·lir a bastament.

I per cloure aquests records d'en Iago, i també seguint les seves passes transgressores, ho faré d'una forma poc habitual, amb una «recepta» que em va donar de com fer «ous ferrats» sense esquitxar-te: els tires a la paella quan l'oli està calentó, la tapes i vas aixecant de tant en tant la tapadora fins que veus que està cuit i que hi podràs sucra pa, alhora que la clara queda ben torradeta.

Bé, amic Iago, ja veus que t'apreciava, t'admirava i que el teu *in memoriam* no ha estat gaire *ad hoc*, com crec que hauries desitjat.

REPÚBLICA
i
LLIBERTAT

Les paraules no es poden tancar
dins d'una gàbia. Volen soles.

Montserrat Roig

assemblea

Dolors Bassa

Centre Penitenciari Puig de les
Basses - Mòdul de dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Jordi Cuixart

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Carme Forcadell

Centre Penitenciari Mas d'Enric
Mòdul de dones
Travessia Comella Moro, 15
43764 El Catllar

Joaquim Forn

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Oriol Junqueras

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Raül Romeva

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Josep Rull

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

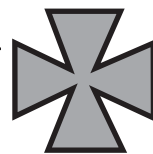
Jordi Turull

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

Jordi Sánchez

Centre Penitenciari de Lledoners
Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Bages)

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Setembre 2018 --

1	dissabte	Dominguez
2	diumenge	Dominguez
3	dilluns	Ocata
4	dimarts	Riera
5	dimecres	Fàbregas
6	dijous	Viamar
7	divendres	Dominguez
8	dissabte	Aymar
9	diumenge	Aymar
10	dilluns	Ocata
11	dimarts	Ocata
12	dimecres	Viamar
13	dijous	Aymar
14	divendres	Fàbregas
15	dissabte	Riera
16	diumenge	Riera
17	dilluns	Aymar
18	dimarts	Fàbregas
19	dimecres	Viamar
20	dijous	Dominguez
21	divendres	Fàbregas
22	dissabte	Ocata
23	diumenge	Ocata
24	dilluns	Viamar
25	dimarts	Dominguez
26	dimecres	Aymar
27	dijous	Ocata
28	divendres	Riera

29	dissabte	Fàbregas
30	diumenge	Fàbregas

-- Octubre 2018 --

1	dilluns	Dominguez
2	dimarts	Aymar
3	dimecres	Ocata
4	dijous	Riera
5	divendres	Fàbregas
6	dissabte	Viamar
7	diumenge	Viamar
8	dilluns	Aymar
9	dimarts	Ocata
10	dimecres	Riera
11	dijous	Fàbregas
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Dominguez
14	diumenge	Dominguez
15	dilluns	Ocata
16	dimarts	Riera
17	dimecres	Fàbregas
18	dijous	Viamar
19	divendres	Dominguez

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

RECIPROCIAT I HOMOLOGIA

Joan Camps i Ortiz

La reciprocitat i l'homologia són lleis que haurien de regir en la conducta política, sempre i quan l'ètica dels qui fan carrera prometent equitat i justícia en pro del bé comú no acabessin sent esclaus del bé propi aferrats a la cadira, quan ja han mostrat el seu grau màxim d'incompetència o de corruptibilitat. Viure i deixar viure, respectar les llibertats sense sotmetre ningú i realitzar-se intel·lectualment en un àmbit a l'abast de tothom apuntaria l'ideal humanista recíproc. Però no n'hi ha prou, si la reciprocitat l'entendem des de la perspectiva del liberalisme sense límits que pregona: *Que cadascú s'ocupi de si mateix sense interferir amb l'altre encara que sigui ignorant-lo i ja podem estar tots contents*, discurs que, quan preval, causa la segmentació de la societat en castes escalonades, on la llestesa impera sobre la intel·ligència i, en conseqüència, la riquesa sobre la pobresa, la qual cosa impedeix que el poder públic s'emmiralli en el talent i els llestos siguin els qui imposen el poder fàctic, on inevitablement s'ha instal·lat la corrupció mafiosa d'Estat que coneixem i on també s'ha consolidat i acomodat el partidisme polític del qual ja som un model de primera divisió. La reciprocitat es compleix quan els circumstantialment afavorits de la societat contribueixen equitativament a minorar les causes sistèmiques que causen les precarietats bàsiques dels incidentalment més febles.

L'homologació és necessària per evitar que els nounats pateixin la discriminació pel sol fet de néixer en els segments socials més depauperats, la qual cosa els condiciona de per vida. Perversitat que, tolerada per l'Estat, tendeix a convertir la gran majoria de la humanitat en ramats d'ovelles: carn de canó quan convé, brou de cultiu de drogoaddiccions, ludopaties i alcoholismes de garrafa que omplen de diners negres l'enginyeria de blanqueig de capitals, i secunda l'analfabetisme cultural, que alimenta les màfies que mouen

els desorientats corrents migratoris, la majoria dels quals, si són acollits, queden relegats en guetos on seran encara més pobres que els pobres més pobres, que, si no estem cecs o enclaustrats, veiem deseparats arreu. Una constitució que no reculli o que incompleixi aquest principi de reciprocitat i homologació en el repartiment dels béns indispensables, que són habitatge digne, assistència sanitària sense esperes humiliants i una educació de qualitat, és moralment intolerable quan el diner els pot adquirir sobradament ostentosos, però només a l'abast de les elits poderoses. Davant de tan clamorosa injustícia cal una immediata recapitulació i rectificació del text constitucional i hauria de ser primàcia del poder judicial, que, si és veritat que va per lliure sense condicionaments dels poders legislatiu i executiu, fa més de cinquanta anys que hauria d'haver prioritzat actuant d'ofici. Tant si assumim la humanitat com un disbarat fet per la mà de Déu que, en haver estat una eternitat sense fer res, va decidir fer-ho tot barroerament en només set dies, com si ens aferrem a la probabilitat que som l'evolució d'un parell d'amebes que fa bilions d'anys van fornir en aquest planeta perdut en l'espai infinit i sotmès en un temps sense principi i sense fi que ens ha dotat d'aquesta estructura molecular d'enginyeria perversa que ens con-

demna, a part de pensar, a respirar, menjar, beure i dormir amb l'única finalitat de pixar i evacuar merda cada dia. Si això és obra d'algun ésser d'imatge i semblança a la nostra, felicitem-nos per ser només humans. Com a mínim, l'enginyeria humana ha sigut capaç de concebre màquines monstruoses que, recollint la merda acumulada en el subsòl de la terra, el petroli, ha sintetitzat l'essència de la majoria de coses del nostre benestar. És evident que, si la gent caguéssim petroli, la riquesa estaria més ben repartida, no hi hauria guerres i no caldria espantillar el paisatge amb andròmines com el Castor. Allà, doncs, les religions i sectes, també la ciència incerta, encaparrades a negar-se els seus dogmes particulars.

Sigui quin sigui el nostre origen, tots els parits de mare, fins i tot els bessons univitel·lins, sent semblats, som individualment diferents en néixer, sigui per limitats o superdotats en intel·ligència i també en la sensibilitat dels sentits, ja que tampoc la natura injusta no ens ha volgut encarnar recíprocament en agudeses visual ni d'oïda musical ni sensibilitat olfactiva ni tacte. Som tots trets d'un motlle irrepètible. Som diferents, per això ens cal poder implementar les homologacions mínimes necessàries que, en un país de rics com el nostre, haurien d'estar plenament a l'abast d'aquells qui les necessiten.

Només fa vuit anys

Joan Maresma Duran

Ara mateix, quan m'acosto als cinquanta i soc plenament conscient de la finitud d'aquesta existència tan estranya i tan embriagadora de vegades, m'adono que és una veritat com un temple el que ja van dir persones molt més intel·ligents que jo: la vida és quelcom que passa entre dos moments de buit... L'home és l'únic animal que sap que la seva existència té un final i per això crea l'art... Una fognada entre dues infinituds... Més o menys és el que apareix al llibre *Lolita*, de Vladímir Nabókov.

Actualment, en aquesta societat de bojos on tot és immediat, em fa l'efecte que s'ha perdut l'espera. I pensar i escriure demanen temps. I la mare natura també. El temps de la gestació, de la pubertat; el capoll d'un insecte és també un estadi d'espera del qual sortirà una criatura totalment diferent. La fruita també necessita temps per madurar i té —o tenia?— les seves estacions. La memòria està associada a aquest fet i a les olors de la fruita de temporada... Què passarà amb la memòria si hi ha fruites tot l'any o ja no flairen como solien?

Però no... En aquest temps de *turbo-capitalisme* és pura immediatesa tot plegat. El temps d'espera sembla que s'hagi acabat, tot i que sempre esperem una trucada o el metro o l'esposa o el cap de setmana...

Dies enrere vam estar en un lloc que es diu *Alter do Chão*. Un lloc a l'interior de l'Estat de Pará, relativament prop d'una ciutat anomenada Santarém. Un poblet turístic a la riba del cabalós riu Tapajós, riu que es troba amb l'imponent Amazones no gaire lluny d'allà.

Vam tenir la sort d'anar a un llogarret anomenat *Comunidade de Jamaraguá*, dins del parc natural, que es diu *Floresta Nacional do Tapajós*. Un lloc amb una seixantena d'habitants tran-

quils, savis, amables —o aquesta va ser la meva impressió—, un camp de futbol amb herbes, una església catòlica i una altra d'evangèlica, i quatre cases escampades amb coberta de palla, la millor opció per mantenir la frescor de l'ambient sota el sol de l'Equador, i amb parets, literalment, obertes al món.

Dona Conce, així és coneguda la dona del *seo Lourenço*, no té dia ni horari. Rep els turistes —molts d'ells estrangers— amb un somriure i un plat ben olorós de *tambaqui* —un peix de riu— a la brasa. A la taula sempre hi ha una ampolla de *tucupi* —una fermentació de mil dimonis que es fa servir per condimentar— i fruites diverses de les quals he oblidat el nom.

Aquesta dona ens explicava que va créixer aquí, a *Jamaraguá*. I que el seu avi en va ser un dels primers habitants. Va arribar, es va casar amb una índia del *Tapajós* i s'hi va quedar... Ella

encara té memòria de temps encara més difícils, de quan els infants morien de diarrea i els adults sobreviuen amb prou feines...

Amb el projecte relativament nou d'*ecoturisme* va arribar l'electricitat al poble. Va ser fa vuit anys ens explica... I va pensar que era un miracle...

Amb la llum va arribar també una carretera sense asfaltar... Abans només es podia arribar pel riu o per un camí de cabres... Que la llum arribés a tothom va ser un projecte nacional del govern anterior de la presidenta Dilma Rousseff.

Vull pensar que el meu temps regalat és excel·lent. Que puc viatjar i parlar amb persones grans que em mereixen un gran respecte, que puc visitar llocs extraordinaris, que puc nedar en un riu del qual no es veu l'altra riba. M'adono també que en aquesta època de rapidesa extravagant, de viatges d'avió a l'abast de molts —he vist uns quants eixelebrats—, el turisme és alimentat per la indiferència i la ignorància... A ningú no li importa com viu o com ha sobreviscut aquesta gent d'aquest lloc oblidat; si tenen sanitat o educació, per exemple.

També és cert que existeixen senyals positius. Almenys si fem servir criteris purament materials com l'esperança de vida, la mortalitat infantil o la ingestió de calories: el patró de vida és molt millor avui que no pas el 1900, a pesar de l'augment exponencial d'humans, que no sé pas si són gaire *homo sapiens*.

Festes de la verema Alella 2018 del 5 al 16 de setembre Veniu a la festa!

Caves
Brut
Brut Nature
Brut Nature 5*

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvignon blanc"

Negre Coupage
Tres ceps
Merlot

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella · www.roura.es · roura@roura.es

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41 ferranaymar@ferranaymar.net

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració

Homs

www.materialshoms.cat

NOVETAT!
Et podem fer
qualsevol color
amb pintura

**Obert
de 7'30 a 18**

**Dissabte
de 8 a 12**

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))
Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra
botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i
electrodomèstics

De la presa de Llauset al refugi de Conangles

Dillunaires, estiu del 2018

Marià Aran

Situem-nos a la una del migdia aproximadament, en una font feta de troncs, al voltant d'uns bancs i taules de fusta, sota l'ombra fresca d'un bosc de bedolls, al costat del riu Salenques, que es precipita sorollós entre blocs immensos de pedra granítica i forma salts i gorgs d'ones d'escuma turbulenta, fins desembocar a la presa de Sanet, a l'Alta Ribagorça, a poc més d'un parell de quilòmetres més avall d'on som. Un indret bucòlic i espectacular a la vegada, on anem arribant els dotze dillunaires que protagonitzem la sortida estiuenca d'enguany a l'Alt Pirineu. Pràcticament l'excursió s'ha acabat. Quan hi som tots, ens mirem i examinem l'estat de cansament acumulat de cada un, la jornada ha tingut una última hora i mitja de duríssima baixada pel mig d'un bosc, espès, humit i pedregós. És un bon lloc per descansar i menjar, però un parell de nosaltres demanen de continuar perquè si s'asseuen no s'aixequen; aleshores decidim que els xofers dels nostres cotxes els acompanyin fins al que havíem deixat el dia abans a peu de carretera, al pont de Salenques, a mitja hora de camí més avall. Ens dividim en dos grups, sis es

queden a la font descansant i menjant, i, de la resta, els cansats s'arriben al refugi de Conangles, punt final de l'expedició, mentre els quatre conductors s'apressen a recollir els vehicles que ens havien pujat fins la presa de Llauset, punt de partida de la caminada, amb la missió de tornar a buscar els sis companys que arribarien també al cap d'una estona a la carretera i portar-los al refugi.

Al Pirineu una cosa són els desitjos i una altra el que decideix la muntanya i la meteo. Un cop recuperem tots els cotxes, observem la formació d'uns nuvolots molt negres i amenaçadors, per la qual cosa decidim baixar al més ràpid possible, malgrat el mal estat de la pista, amb la mala sort que en un revolt ens trobem bloquejats per un tràiler de grans dimensions que descarregava un nombrós remat d'ovelles. Perdem un quart d'hora i no podem avisar els companys que ens esperen, no tenim cobertura al mòbil, "Horreur!". Quan per fi sortim a la carretera general ens cau un aiguat i pedregada de campionat; els trobem, per fi, arraulits, xops, negats, mullats i empenyats... renegant i mussitant tota mena d'improperis. Per a més inri

arribem al refugi de Conangles, on ens apleguem sota una intensa pluja, i... mal llamp!!!!..., és tancat, són dos quarts de tres de la tarda i un rètol a la porta indica que no obren fins a les quatre... panorama dantesc... que ens trenca els plans i les ganes. Prenem una decisió dràstica: tornem a casa.

El dia abans, 8 de juliol, la concentració habitual davant l'Escola Bergantí per sortir a les nou en punt en direcció a Vilaller; som en Calet, Josep, Ciscu, Ferran, Enric, Pere, Salva, Francesc, Joan Anton, Isidre, Martí i Marià, amb quatre cotxes. Ens retrobem a la una del migdia a la Fonda on tenim previst dinar; ho fem aviat perquè el temps es presenta insegur i al Pirineu a les tardes els ruixats sovintegen. La ruta establerta comença a l'aparcament de la presa de Llauset (2100 m d'alçada), una formidable obra d'enginyeria a la qual s'arriba mitjança una carretera oberta per a la seva construcció, inclòs un túnel de més d'un quilòmetre, que, a la sortida, ens dona una visió panoràmica fantàstica de l'estany que es forma i les valls que l'envolten: Valhi-bierna i Llauset. Deixem els cotxes, visitem la formidable construcció i a les quatre empenem la marxa

cap al refugi de Cap de Llauset (2425 m); les nuvolades ens persegueixen, cosa que dona un to feréstec a l'entorn. Voregem la presa i guanyem alçada a poc a poc; arribem a una passera molt precària, en Marià rellisca i cau al torrent, queda xop, però il·lès; el camí ara s'enfila més decidit i deixa a l'esquerra l'estany de Bontornàs; el verd dona pas al gris de l'alta muntanya, esquitxat per capes blanques de les congestes de neu que desafien l'estiu. Al cap de dues hores arriben els últims al refugi (2425 m); és un edifici de dos cossos, platejat, que trenca l'harmonia del lloc, coses de la modernitat. En prenem possessió, dutxes calentes, muda de roba, les claretres i birres de costum, xerrades comentant la jornada i preparant la següent, mentre esperem el sopar; un cop fet i paït, a les deu silenci, tothom a dormir. Bon dia, són les sis, diana, ens anem trobant al menjador per esmorzar, amb tranquil·litat, però sense perdre temps; hem marcat les vuit per iniciar la ruta, motxilles, equips i menjar per al camí, tot a punt, la foto de grup de rigor i ens dirigim cap al coll d'Estanyets, uns 250m més amunt per un corriol que s'enfila ràpidament; ens anem parant per gaudir dels cims tan alts que ens envolten, Valhibierna, Russell, Salenques, tots ells voregen els 3000; el sol matiner els pinta de color carabassa, mentre la vall es manté a l'ombra; l'estany Llauset encara és ple de trossos de

gel que es desprenden de les congestes del voltant. Arribem fàcilment al coll i el sol ens enlluerna; comentem els indicadors que s'hi troben i sobre-tot admirem la Vall d'Anglios, que s'obre davant nostre, magnífica planura verda plena d'estanys i rierols. Iniciem el descens per un pendent costerut, primer herbós i més endavant pedregós; tot i que la neu tova ens facilita la marxa, a uns més que a d'altres, la baixada és relativament ràpida, 400 m de desnivell, i sortim a la plana mentre voregem els estanys, tot endevinant les truites que hi pul·lulen esquerpes. Un petit refugi de pescadors és el punt de fer parada, descansar i menjar una mica; estem a 2200 m, al mig d'un paisatge de postal; són les deu del matí i el dia és assolellat, què més volem? Ens queden aproximadament 800 m de desnivell negatiu; seguint el curs del riu Salenques, als primers quaranta-cinc

minuts el descens és suau, no perd gaire alçada; de sobte l'Isidre ens fa un senyal, el pendent es torna pronunciat i comença la dura davallada comentada al principi, tots ho enfoquem com podem i entenem. Hem quedat que en tot cas a les dotze ens agrupem de nou; així ho fem en un lloc on sembla que el més dur ja ha passat; mengem i descansem de nou, una mica. Una parella de forestals aragonesos (noi i noia) ens confirmen que som prop de la font i carretera; fins aquí tot bé; la resta ja la coneixeu... FI. A sí, segons comenten en Calet i en Josep, mentre descansaven a la font els forestals els van fer una enquesta sobre el parc natural, i la noia en agraïment els var fer un petó que els feu revifar.

Els del refugi de Conangles s'han disculpat, atenent la nostra queixa formal, i ens han tomat la paga i senyal.

Benet de Sala i Caramany Girona 1646 – Roma 1715

Exiliat, perseguit, empresonat i ultratjat...

Joan Muray

A les històries del passat mes de juliol us contava la relació d'aquest eclesiàstic exemplar amb el casal de Can Teixidor, del Masnou, i la beneficència que practica, com a mínim, des de final del segle XVII.

Aquest mes, que normalment les històries deixen de ser de la vila i passen a ser nacionals, us contaré la tragèdia que va haver de patir el Cardenal Sala per part del primer rei Borbó al tron d'Espanya, pel fet de mantenir-se fidel a Catalunya.

Abans d'entrar al tema que ens ocupa, repetiré les dades i dates biogràfiques de Benet de Sala i de Caramany:

Neix a Girona el 16 d'abril de 1646 i mor a Roma, a l'exili, el 2 de juliol de 1715.

Va ostentar diversos càrrecs dins l'Església Catòlica, com:

- Abat de Montserrat. De 1682 a 1684.
- Abat de Sant Pau del Camp i de Sant Pere de la Portella. De 1684 a 1693.
- Abat de Gerri de la Sal. De 1691 a 1699.
- Abat de Ripoll. De 1696 a 1697.
- Bisbe de Barcelona. De 1698 a 1715
- Cardenal. De 1713 a 1715.

Com ja deia, tots aquests càrrecs no li serviren de res per no haver de patir les malvestats de la Guerra de Successió (1701-1714) i la malvolença del rei Felip V de Castella, IV de Catalunya-Aragó.

El nostre personatge era fill de

Francesc de Sala, doctor en ambdós drets, i d'Anna de Caramany, i en foren els padrins Josep de Lanuza i de Rocabertí, comte de Plasència, virrei i capità general de Mallorca, i Magdalena d'Homs, vídua de Francesc d'Assís Desbach i Descatllar, senyor d'Orriols.

Cronològicament, les seves trifulgues començaren l'any 1706, en plena Guerra de Successió, quan fou cridat a Madrid per Felip V, que ordenà que els seus el segrestessin i el mantinguessin captiu.

Per això fou perseguit, empresonat i exiliat pel gravíssim càrrec de «desafecto a la Corona». Empresonat als

Sant Pau del Camp, Barcelona en un dibuix de 1868

castells francesos de Saint-Jean-Pied-de-Port, Baiona i Bordeus. Va sortir-ne per intercessió del Papa Climent XI, i va anar a la ciutat d'Avinyó, als Estats Pontificis, fins al 1712.

Aleshores fou creat cardenal i així

Retrat de Benet de Sala i de Caramany

pogué sortir, i tornà a Barcelona, només fins al 1713. Tot i amb això, el rei va prohibir als seus que el reconeguessin. Embarcà cap a Roma, d'on ja no tornaria.

El cardenal Sala era molt apreciat, tant per sacerdots com per fidels; no es pot dir el mateix del rei, que la hi tenia jurada; ni el seu avi, el Rei Sol, Lluís XIV de França, parlava bé d'ell. Se'n coneix una frase que diu així: *No tens altre enemic major que la teva droperia i peresa: si ella et domina, els nostres negocis acabaran per sucumbir.*

Felip V va acusar-lo d'haver conspirat contra ell i de tenir creences heterodoxes i mals costums, a més de perjur.

Havia ingressat a l'escolania de Montserrat a dotze anys, o sigui a l'any 1658; després s'hi quedaria fins a dinou anys com a monjo. Aleshores es doctorà en filosofia a la Universitat de Barcelona, per posteriorment passar a la de Salamanca i doctorar-se en teologia, per després quedar-s'hi com a professor fins a 1676, que el rei Carles II li donà el títol de catedràtic.

Es va estar, amb aquests càrrecs, a la mateixa ciutat fins al 1681, any que va tornar a Montserrat per ser-ne abat, del 1684 al 1693; a partir d'aquí va ser successivament abat de Sant Pau del Camp (Barcelona), de Santa Maria de Gerri de la Sal (Pallars Sobirà) i electe de Santa Maria de Ripoll. El 1698 va ser proposat com a bisbe de Bar-

Monestir de Montserrat al segle XVII

celona i en prengué possessió el 1699.

Quan esclatà la Guerra de Successió, Benet de Sala es va decantar, com tot el país i els de la Confederació Catalano-Aragonesa, a favor del pretendent austriacista, Carles d'Habsburg. A causa d'això, Felip de Borbó li manifestà el seu odi extrem.

Com ja he dit abans, encara va tornar a la seva estimada diòcesi de Barcelona entre 1712 i 1713, quan va marxar-ne definitivament. Ho feu el 3 de juliol i s'embarcà cap a Gènova, tal com esmenta a la carta que va dirigir al Consistori de Barcelona, on deia: «...en execusió de la ordre ab que me trobo de passar á Roma, ab lo motiu de reber de mans de sa Beatitud, lo sombrero (capello cardenalici), últim

Retrat del Papa Climent XI (1649-1721), Papa des de 1700 a 1721.

complement de l'honor cardenalici se ha dignat elevarme N.SS. Pare y senyor Clement XI...»

Va morir, com sabem, a Roma l'1 de juliol de 1715 i fou enterrat a la basílica de Sant Pau Extramurs. Però la tília, aquest cop d'un altre rei, millor dit, emperador, Napoleó I, el va perseguir, ja que durant el saqueig que ordenà l'emperador sobre Roma les seves despulles foren escampades.

Quan va morir, ja que ell no es trobava a Catalunya, sinó a Roma, i tenint en compte que la Santa Seu havia trencat relacions amb la monarquia hispànica, ja que el papa Climent XI havia reconegut com a únic rei Carles III, Felip V va fer expulsar de les seves residències i confiscà els seus béns a l'arquebisbe Bertran de Tarragona, als bisbes Senjust de Vic i Dorda de Solsona, als abats de Montserrat i de

Patí del Palau Episcopal de Barcelona, que ell feu reedificar.

Santes Creus, a més d'una quinzena d'altres alts eclesiàstics.

Per a Benet de Sala li reservava la

• Catalunya durant la Guerra de Successió. Ara Llibres, S.L. Badalona 2006

Vista de la ciutat d'Avinyó

prohibició, a la seva mort, de fer-li les honres fúnebres que li corresponien com a príncep de l'Església.

Un altre cardenal català, Anselm Maria Albareda, monjo de Montserrat i bibliotecari vaticà, havia estudiat el possible retorn de les seves despulles (si es podien identificar) a Barcelona, i fer-li uns funerals com es mereixia per la seva religiositat i profund amor a Catalunya.

Fons consultats

- Article de Jaume Armengol
- Catalunya Cristiana. 9/10/2011. Gent de casa. Joan Pallarès-Personat, historiador
- Catalunya Cristiana. 8/9/2013.

L'Església en la Guerra de Successió. El calvari del cardenal Benet de Sala. J. M. Martí Bonet, delegat de Patrimoni de l'arquebisbat de Barcelona.

- Església Arxidiocesana de Barcelona. 7/6/2017
- Publicacions Martí i Bonet: EL CARDENAL SALA. Història d'una tragèdia

Interior de la basílica de Sant Pau Extramurs

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo Real

Psicòleg & Coach Executiu i Personal

Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.oriolugoreal.com

<http://owlinstitutpsicologic.com/>

COMENÇA AMB BON PEU!

Cada inici del curs escolar és com una nova oportunitat per tal de plantejar-se noves maneres de començar aquest període. Una mica en la mateixa línia del principi d'any, hi ha moltes persones que es fan nous propòsits i es marquen noves metes amb l'ideal de poder canviar aspectes de la seva vida.

Però realment això funciona?

La veritat és que tothom en algun moment de les nostres vides necessitem una excusa: un company o companya que s'acaba d'apuntar al gimnàs, una nova promoció a l'acadèmia d'idiomes per tal de posar-se les piles amb l'anglès o l'alemany, o simplement proposar-se tenir més paciència amb els fills i filles i nets i netes, després d'haver-hi compartit tot l'estiu.

Sigui el que sigui el que vulguis usar a mode d'excusa, al final l'element que marca la diferència és que passis a l'acció. Que et proposis aquella meta o

aquell objectiu i que l'acabis efectuant. Però recorda que vens de les vacances: moment on les dietes s'han oblidat, les rutines s'han difuminat i els horaris han quedat abolits. Ara toca tornar a les antigues regles i pautes. Un punt al teu favor és que vens descansat, potser massa en alguns casos. La solució es troba en que tots aquests canvis per tornar a la normalitat siguin progressius. Es recomana no passar del diumenge festiu al dilluns laboral sense haver fet una prèvia preparació. Revisa amb calma els horaris, els calendaris, l'organització del nou trimestre, les futures reunions o projectes... Això també t'ajudarà a fer una bona transició. Aquestes accions són preparatius per tal que el canvi no sigui tan bruscat com hom es podria imaginar. I també cal tenir present que, tot i que

es torni a un estil de vida més agitat, si que podem mantenir algunes de les pautes que ens han anat tan bé al llarg de les vacances, com són: poder dedicar temps a la família, poder marcar un espai de desconnexió o de relaxació al llarg del dia, incorporar petites migdiades o marcar la rutina de meditar cada matí o cada vespre.

Al final, les vacances són una oportunitat de reconnectar-nos amb nosaltres mateixos o mateixes, per això no podem perdre aquest benestar una vegada comencem el nou curs. Perquè si ens perdem i ens oblidem de cuidar-nos, tornarem a entrar en la mateixa roda d'estrès i de tensions. Aquell espai temporal on contínuament estàvem mirant el calendari a la recerca del pro-per pont llarg o de les properes vacances. No podem tornar a aquesta forma de funcionar, ja que llavors voldrem escapar d'un estil o manera de viure disfuncional. I potser no és qüestió de buscar les eternes vacances que només arriben una vegada a l'any, sinó d'ajustar la nostra vida per poder sentir-nos feliços i felices en el dia a dia. Tingues present que una vida no es pot basar només en les setmanes que has passat de vacances, sinó en cada dia que has viscut, en com has escollit viure cada jornada.

Tu pots fer que el dia a dia sigui unes petites vacances per assaborir els plaers de la vida.

Cròniques FESTA MAJOR I CORAL XABEC SEMPRE LLIGUEN

Esteve Pujol i Pons

Fotografies de Toni Garcia

Les 8 del vespre del diumenge 1 de juliol, dia de cloenda de la Festa Major; ni un seient buit a Sant Pere. Montserrat Llagostera al faristol i Bàrbara Llacay a l'orgue. Perspectiva d'un concert bonic i entusiasta: auguri complet abastament... des de l'òptica –millor, l'acústica– dels assistents i dels cantaires mateixos. La directora –sempre molt exigent en la seva tasca i gens inclinada a lloances vanes– ens fa saber, en acabada la cantada: *Concert fabulós. Moments d'autèntica*

filigrana musical. Avui també el públic estava amb nosaltres i hi havia molt bona complicitat. Enhorabona, cantaires! Els psicòlegs saben bé que no hi ha res més motivador que l'èxit i el seu reconeixement. Gràcies, Montse!

En una primera part, quatre *Nocturns* de Mozart: *Luci care, luci belle; Se lontan, ben mio, tu sei; Due pupille amabili* i *Ecco quel fiero istante*; el tercer amb un sextet solista, molt reeixit, per aproximar-ho més a la forma origi-

nal. Bon començament, d'aquells per esponjar-s'hi. Els grans mestres sempre seran els grans mestres, sempre. En un segon episodi tres cançons en llengua anglesa: *Hello Dolly* (J. Hermann) amb el regust inoblidable de Barbra Streisand i Louis Arms-trong; *From de time you say goodbye* (L. Sturdy), perquè sempre arriba un moment en què cal dir adeu, potser amb molta nostàlgia; i *Lord of the dance* (E.J. Brackett / J. Ferguson), una enginyosa i divertida barreja temàtica dels elements fonamentals de la vida de Jesús sota el fil conductor del ball: *Ballar, ballar, sigueu on sigueu. Jo soc el Senyor de la dansa, deia Ell. Jo us guiaré a tots, sigueu on sigueu. I jo us guiaré a tots a la dansa, deia Ell. [...]* *Jo soc la dansa, i el ball va continuar.* Era ben escaient el tercer moment de la cantada: ara fa 200 anys de la fundació canònica de la Parròquia de Sant Pere del Masnou, parròquia que

sempre ens ha acollit amb simpatia, ganes i generositat. La *Messe Brève* de Léo Delibes hi venia com l'anell al dit: unes melodies sacres plenes d'encerts i variacions atractives; tot un plaer per a l'esperit religiós i per a l'esperit musical; tot un goig, vaja! Penso que, al sant Pere de la fornícula presidencial, també li devia agradar prou. *Esperem, va dir la Montserrat, que per molts anys aquests murs continuïn*

ressonant amb la música. Nosaltres sempre estarem a punt. Calia un bis i va ser *Hello Dolly*, participat, corejat i ritmat per l'auditori sencer. Ja ho he dit: en vam sortir amb la joia d'un esplèndid final de Festa Major. Gràcies, bicentenària Parròquia de Sant Pere. Gràcies, Ajuntament de la Vila Benèfica del Masnou. Gràcies, masnovins amables i sempre encoratjadors, amadors de la bellesa. Continuarem cantant!

Els rellotges de sol parlen (XXIII) Esteve Pujol i Pons

Em van arribant d'ací d'allà inscripcions de rellotges de sol. Reconec que cada vegada és més difícil de trobar-ne que encara no hagin estat publicades al llarg dels vint-i-dos articles apareguts en aquest butlletí, des del novembre del 2002. Malgrat tot, en rebo de noves o amb variants prou interessants.

SOLS COMPTO LES HORES LLUMINOSES

Can Serraclara (Restaurant Can Rin),
Cabrils (Maresme)

AVE MARIA PURISSIMA

Parròquia de Cabrils (Maresme)

SI VOLS SABER QUINA HORA ÉS MIRA EL RELLOTGE QUE PER

AIXÒ ÉS

Santes Creus

AQUESTA ÉS L'HORA DE SER FELIÇOS

Folgueroles (Osona), prop de l'església

NISI SIGNO SERENAS (no assenyalo sinó les [hores] serenes)

Mas Blanc, prop de Centelles (Osona)

La punta de la llengua (99)

Esteve Pujol i Pons

En català és ben habitual de dir o escriure TOTS o TOTES davant d'un numeral cardinal, sobretot quan ja hem esmentat de qui o de què parlem. Posem-ne uns quants exemples: *(Hi havia dos excursionistes) Van arribar tots dos molt cansats;* *(A la masia hi havia quatre gossos) Tots quatre tenien gana;* *(Vaig recórrer vuit muntanyes) Em recordava dels noms de totes vuit;* *(Parlo de sis comarques properes) A totes sis comarques els faltava pluja;* *(A l'aula hi havia d'haver quinze alumnes) Hi eren tots quinze;* *(Teníem tres filles) I totes tres filles estaven contentes de debò;* *(L'estable tenia quatre parets) Van tirar a terra totes quatre parets;* *(Se'n reunien vint a la sala) Tots vint eren massa gent;* *(Van contactar amb deu empreses) Van demanar el pressupost a totes deu...*

No dic pas que ELS o LES en comptes de TOTS o TOTES sigui incorrecte, no; el que vull palesar és que és una llàstima que es vagi perdent aquesta manera de dir tan genuïna de la nostra llengua. No cal dir que entre la gent jove ni es diu ni s'escriu. Com en tantes altres manifestacions lingüístiques anem assimilant formes foranes com a exclusives –repeteixo com a exclusives–; ja només trobem *Van arribar els dos molt cansats; els quatre tenien gana; em recordava dels noms de les vuit; a les sis comarques els faltava pluja; hi eren els quinze; i les tres filles estaven contentes de debò; van tirar a terra les quatre parets; els vint eren massa gent; van demanar el pressupost a les deu ...*

A cada bugada perdem un llençoll, i sap molt de greu!

Escola bressol a partir dels 4 mesos

El Petit Vailet

Eduquem amb felicitat

Anglès · Psicòleg · Pediatre

MATRÍCULA OBERTA TOT L'ANY 93 555 57 11

CURS 2018 - 2019

ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.petitvailet.com · vailetsparc@yahoo.es · petitvailet.blogspot.com
Cuina pròpia

CAP DONA EN L'OBLIT

Inici de Campanya al Maresme

NO ESTEU SOLES

ENCAUSADES, EXILIADES,
PRESES POLITIQUES

Segona planta de Can Malet.
Dimecres 5 de setembre a les 20

Intervindran:

Àngels Pujol (ANC Dones)

Joan Canadell

Membre del Comitè Permanent de l'ANC

Gabriela Serra

Activista

DONES
per la
REPÚBLICA

assemblea.cat
ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Al Masnou
211 Decidim!

DINAR GROC CATALÀ

Dilluns 10 de setembre a
les 14 al pati de Can Malet

ÀPAT SOLIDARI AMB EL GOVERN
EMPRESONAT I A L'EXILI

Amb l'assistència dels *Foreign Friends of Catalonia*, simpatitzants del Procés, allotjats per famílies voluntàries d'**Alella**, **Teià** i **el Masnou** i que han estat convidats a compartir la Diada d'enguany.

Menú 12€

Amanida, pa amb tomàquet, botifarra
a la brasa amb mongetes i all i oli,
crema catalana i vi de la terra.

Reserves
elmasnou@assemblea.cat
alellaelmasnou@omnium.cat
693 48 21 67

OMNIUM
HADESPEC
Alella El Masnou Teià

assemblea.cat
El Masnou

LOS ILEGALES

El nom ja ho he diu tot; són uns éssers humans que, per la misèria o per les condicions polítiques de la seva terra, han d'emprendre un camí que ells creuen que serà millor, però que a voltes els resulta sortir de les brases per ficar-se al foc.

Al nostre entorn mediterrani, cada dia veiem aquesta tragèdia que sembla que no té fi, i que sovint, massa, acaba amb la mort dels qui només volien viure.

Per aquelles terres del continent nord-americà, del qual us vaig escrivint aquestes petites cròniques, aquesta gent també fuig cap al nord, però allà ho fan per terra, a peu o, si poden, en algun mitjà de transport, mitjà que no sempre els ajuda, ans al contrari, també cauen en les màfies que exploten sense misericòrdia els més necessitats.

Anant per terres de la península del *Yuk At Tan*, no sé exactament en quin país ens trobàvem dels tres que vam recórrer (Guatemala-Hondures-Mèxic), veiérem un grup de nois joves que anaven per la vorera de la carretera, en fila índia.

El guia ens va indicar que eren el que anomenen *ilegales*, que es dirigien cap al nord ric, i que es pensen que és la terra de la llibertat. Ens digué que tarden uns vuit dies a travessar el país, però que també, si cauen en les màfies, poden tardar setmanes, mesos, o no arribar mai a termini.

Uns quilòmetres endavant, en veiérem uns altres; també eren només nois, però estaven aturats al costat d'un autobús, on el conductor-cobrador els donava un tiquet a cadascun d'ells, a canvi, és clar, de diners. El guia ens explicà que aquest sistema era millor per a tots. Els pobres nois s'estalviaven un tros de la caminada (sembla que el preu és mòdic) i el conductor se salva l'esquena si el para la policia, ja que els diu que ell feia la seva ruta i ells pujaren en una parada.

La picaresca està pertot arreu, fins i tot entre els qui representen ser bons ajudant aquests joves a complir un somni, somni que a voltes és un malson.

En aquests països on passen aquestes coses, ja sabeu que és la terra de la «mordida», de la qual no escapa ningú, fins i tot els turistes, ja que en la mateixa duana d'Hondures ens cobraren una quantitat que, al rebut que ens donaren, era pràcticament per la meitat del que havíem pagat.

Poesies de Josep Vendrell

Una poesia del nostre amic i consoci Josep Vendrell i Torres, que ens va deixar el proppassat mes de novembre. Esperit d'anacoreta i, a la vegada, baró ben encarnat en el lloc i el temps que li va tocar de viure. Ens expressa bellament les dues cares de la solitud. D'aquella solitud, patrimoni universal ineludible.

SOLITUD

*Solitud, bona i dolenta,
desitjada o bé menystinguda,
però inseparable companya de l'ànima.*

*Solitud, jardí florit.
Solitud, dolça i tranquil·la.
Solitud de quietud.
Solitud sense brogit.
Solitud, que el cor reposa.
Solitud, o tendra Esposa!
Solitud, bresques de mel.
Solitud del blau del cel.
Solitud de fresca i ombra.
Solitud d'enyorament.
Solitud, caliu rogent.
Solitud aspra i feréstega.
Solitud endolorida.
Solitud ja defallida.
Solitud de suor freda.
Solitud d'un gra de terra.
Solitud dominadora.
Solitud a flor de pell.
Solitud... tan desitjada.
Solitud menyspreada.
Solitud al mig del món.
Solitud, que sempre et busco,
i ets al cor de tothom!*

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per *Lluís Valls*

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història. Intentarem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet

"50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Capítols anteriors: **Abril17** (1)Els ibers, (2)Arriben els grecs. **Maig17** (3)La romanització, (4)Indíbil i Mandoni. **Juny17**(5)Terra de Gots, (6)La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7)El Pare de la pàtria, (8) La primera independència. **Setembre17** (9) Pau i treva, (10) Els primers textos en català. **Octubre17** (11) La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12) La conquesta de Tortosa i Lleida. **Novembre17** (no editat). **Desembre17** (13)La batalla del Muret. (14)La conquesta de Mallorca. **Gener18** (15) La conquesta de València. (16) El testament de Jaume I. **Febrer18** (17) Les Corts Catalanes. **Març18** (18) Les vespres sicilianes. (19) Els almogavers a Grècia. **Abril18** (20)La pesta negra. (21)Els jueus a Catalunya. **Maig18** (22)El compromís de Casp. (23)La guerra civil catalana. **Juny18** (24)La immigració occitana a Catalunya. (25)L'expulsió dels moriscs. **Juliol-agost18** (26) Nyerros i Cadells. (27)La Guerra dels Segadors.

Continuem.

La guerra de successió

La mort de Carles II sense descendència, el 1700, obria la successió al tron d'Espanya. D'una banda Felip d'Anjou (Felip V), net de Lluís XIV, rei de França, el candidat favorit pel rei difunt; i per l'altra l'Arxiduc Carles d'Àustria, la candidatura del qual Àustria, Anglaterra i Holanda van impulsar per evitar que els borbons regnessin sobre dos estats tan grans i veïns com França i Espanya.

Felip d'Anjou (Felip V) era conscient del rebuig dels catalans; per això el 1701 va jurar les Constitucions de Catalunya. Però a l'antiga Corona d'Aragó creixia la simpatia per Carles d'Àustria ja que els acostava molt més, en tots els aspectes, a Europa. Va començar la guerra per la corona i, després de l'assalt victoriós de Barcelona del general Moragues juntament amb els anglesos, Carles d'Àustria fou coronat el 1705 a la Ciutat Comtal.

El 1706 Felip V va posar setge a Bar-

celona, però el desembarcament de tropes angleses a la ciutat va foragitar el Borbó fins a Madrid, i Carles V conquerí tots els territoris en mans del francès. Però Felip V, i sobretot el seu avi, van reaccionar amb una forta ofensiva liderada per l'anglès duc de Berwick. El 1710, però, l'exèrcit aliat va tornar a emprendre una enorme ofensiva i prengué per segon cop Madrid, però els borbons van reconquerir-la. Aquestes derrotes van causar desànim als austriacistes i més quan a l'any següent va morir de manera inesperada el germà de l'Arxiduc i Emperador austríac Josep I; per tant, Carles V passava a ser Emperador de l'Imperi.

Mentre els aliats empenien negociacions amb Versalles, Carles d'Àustria se n'anava de Barcelona a fer d'emperador i deixava la seva dona Elisabet de Brunsvic com a lloctinent de la causa dels catalans.

La guerra a Europa es va decantar a favor dels aliats, que tenien pressa

Viurem lliures o morirem; significat de la bandera negra amb la calavera i els dos fèmurs creuats.

per acabar el conflicte. Les negociacions entre Anglaterra i França el 1713 posaven fi a la guerra amb el tractat d'Utrecht. Els aliats en sortien vencedors, però la qüestió catalana no quedava per res resolta. Només Carles d'Àustria es comprometia a no deixar el Principat abandonat a la seva sort.

Catalunya, tanmateix, va decidir de continuar la lluita contra els Borbons i, encara que no tots, la majoria dels òrgans de govern estaven d'acord a bastir un exèrcit per sostenir la guerra. La direcció militar va ser encarregada al general Antoni de Villarroel, que va impulsar una doble estratègia. Per un costat organitzar al màxim la resistència de Barcelona tot esperant un possible canvi d'aliances a Europa, i per l'altre les unitats catalanes amb base a Cardona per extorsionar constantment les línies borbòniques i reclutar voluntaris. Els borbònics, amb el duc de Pòpuli com a comandant, van posar setge a Barcelona el juliol del 1713. La ciutat, malgrat els setges i el bloqueig marítim que dificultava l'entrada d'aliment i municions, va resistir els bombardejos i fins i tot va organitzar sortides per atacar els borbònics per la rereguarda i aconseguir combats i queviures. Davant la nul·litat de

La resistència de Barcelona fou ferotge i sagnant.

Pòpuli en el setge, Lluís XIV va tornar a enviar el duc de Berwick per fer-se'n càrrec. Aquest militar va demostrar altra vegada la seva perícia amb la combinació de bombardejos i excavacions paral·leles (trinxeres), que acostaven les tropes a tocar de les muralles de la ciutat. Després d'un intent, a mitjan agost, l'atac massiu de l'11 de setembre fou definitiu. Davant la duresa de l'atac totes dues parts van buscar-hi una sortida pactada. A canvi de la capitulació de Barcelona, la ciutat no seria saquejada i els defensors, respectats. Amb l'ocupació del Principat tan sols Mallorca i Eivissa romanien en mans dels austríacistes; però, sense cap força militar, van capitular el 1715. Només Menorca, en mans dels anglesos arran del tractat d'Utrecht, va escapar del jou borbònic.

Els Decrets de Nova Planta

Els Decrets de Nova Planta van ser el conjunt de lleis castellanes de Felip V per substituir les lleis de Catalunya. D'aquesta manera el rei s'imposava sobre els territoris en els quals regnava. El primer decret de 1707, dos mesos després de la derrota d'Almansa, va precipitar la caiguda de València i Aragó i va homologar-los a Castella amb l'argument que havien comès un delictes de rebel·lió.

Aquest primer Decret de Nova Planta va abolir les institucions valencianes i aragoneses i les va substituir per un tribunal de justícia, que en un principi tractava afers criminals, però que més tard fou ampliat a qüestions polítiques i administratives a través del Consell

de Castella. Estava presidit per un Capità General, que era el representant màxim del rei, de les tropes d'ocupació i de la política executiva. En el cas de València i Aragó foren eliminades totes les distribucions territorials i se substituïren per corregiments, governats per un Corregidor (sistema castellà de distribució i governació territorial). El dret civil i privat de València va passar a ser castellà.

El Decret de Nova Planta a Catalunya el 1716 no va ser tan sever com els dels valencians i aragonesos perquè els anys que havien passat des del 1707 havien servit per reajustar la nova llei. Es va respectar el dret civil català, però es va tenir especial cura a posar-hi directius catalans addictes al règim borbònic; tot i així, va ser devastador. A banda de liquidar el sistema polític constitucional català, que tenia arrels des del segle XIII, es va instaurar un sistema fiscal que va ofegar el

país i en va paralitzar l'activitat econòmica. El Principat va ser un banc de proves per a nous impostos, com el cadastre, que afectava tota la població. Catalunya també es va dividir en corregiments, regits per Corregidors, sempre militars de carrera, ajudats per regidors vitalicis molt afectes al rei Felip. El castellà va passar a ser la llengua obligatòria i exclusiva, de manera que el català va desaparèixer dels tribunals i l'administració. També el castellà es va imposar en el sistema educatiu i es va prohibir qualsevol publicació en català; totes les universitats van ser clausurades i se'n va obrir una de nova a Cervera, on el català va ser suprimit de les classes.

La conquesta de Mallorca dirigida pel general Claude François Bidal va pactar la capitulació de l'illa a canvi de respectar la vida dels austríacistes i els seus béns, però deixava la futura governació en mans de Felip V.

Crema de banderes i penons; i com a fons enderrocament de muralla i barri de la Ribera per construir-hi la ciutadella d'amenaça a Barcelona, en un gravat alemany de l'època.

Ja tens la samarreta per l'11 de Setembre?

Vine-la a buscar el **dissabte dia 1** de setembre a l'entrada del **Mercat Municipal**, de 10 a 14, i a la tarda, de 5 a 9 a la **Plaça de la Llibertat**. El **dissabte dia 8** a la **Plaça de la Llibertat**, també de 5 a 9 de la tarda.

Els donatius de les samarretes són per a l'organització de la diada a la Diagonal de Barcelona. **Ara més que mai!**

Per a inscriure't a la manifestació de l'11 de Setembre entra a: assemblea.cat

assemblea.cat

ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Al Masnou
!!! Decidim!

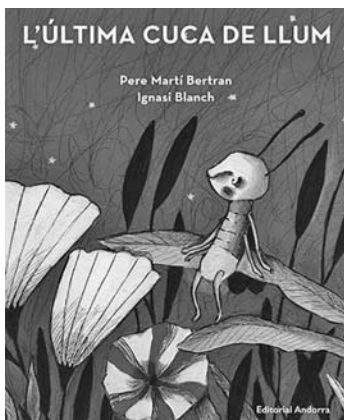
2 0 1 8

Parlem de llibres

Núria Tomàs Mayolas

EN PERILL D'EXTINCIÓ

L'última cuca de llum (1) és un conte per a petits i grans lectors. Pere Martí i Bertran és un autor que sovint introdueix un missatge ecologista en els seus llibres, sensibilitza els lectors i els transmet el seu amor per la natura. En aquest llibre il·lustrat ens alerta de la imminent desaparició d'aquesta espècie tan propera als escarabats, els lampírids, capaços d'encendre'ns la imaginació a les nits fresques d'estiu, i ens evidencia la necessitat d'adaptar-nos als canvis per sobreviure, tal com li passa a la protagonista, salvada per un grup de biòlegs que la traslladen als horts d'una altra vall de condicions climàtiques molt semblants, on encara en queden alguns espècimens gràcies als tractaments respectuosos dels conreus i, sobretot, per la disminució de la contaminació lumínica. El text està narrat en primera persona, és un monòleg que dóna veu a un darrer exemplar de cuca de llum, que no té nom i que podria viure en qualsevol indret prop

de casa nostra. L'autor ens delecta amb anècdotes i històries inventades d'aquest insecte, molt divertides, com ara la llegenda que explica l'origen de la seva luminescència. Dota la cuca de llum d'un cert romanticisme, com ara quan diu que no vol abandonar el *paisatge que estimo tant que m'hi vull fondre quan em mori*, o la mostra d'altra banda amb un esperit més pràctic, quan encaixa amb optimisme el canvi

d'hàbitat: *Va resultar que el desconegut que em neguitejava no ho va pas ser tant com em pensava*. Seguint les passes d'en Pere Martí, l'Ignasi Blanch també ha antropomorfitzat la protagonista i l'ha omplert d'emoció a través del seu traç delicat -de vegades indecis- construïnt les formes amb línies de llapis, sobreposades, que recreen el moviment a través de trames circulars, hipnòtiques. Ha acolorit les il·lustracions amb guaix: hi destaquen un blau ultramar, que ens endinsa als ambients nocturns; un groc-llimona intens, l'energia de la llum; i un vermell ataronjat, el cos de les lluerns. L'il·lustrador acompanya el text amb el seu estil expressiu i líric, que va, tal com ell mateix manifesta, *del cor a la mà*.

L'editorial Andorra és una petita editorial nascuda l'any 1967 a Andorra la Vella; compta amb una llarga experiència i un ferm compromís amb la literatura de qualitat. Avui dia ha disminuït la seva producció, però es bolca en la publicació de llibres de molt bons acabats, com el que tenim entre mans.

(1) **Pere Martí i Bertran.** *L'última cuca de llum*. Editorial Andorra, Andorra la Vella, 2018. Il·lustracions d'Ignasi Blanch. 32 pàgines.

Dites i personatges populars (46)

Albert Vidal

Per què diem que algú és UN SENYOR ESTEVE

Avui aquesta dita ha caigut pràcticament en desús ja que l'estament social que van representar els anomenats *Esteves* en èpoques passades ja ha desaparegut.

Segons la dita popular un Senyor Esteve era algú que vivia bé però sense opulència, honest, ordenat, molt creient i que gaudia de gran consideració en la vida pública. Al principi foren els artesans que dominaven uns determinats oficis i, més endavant, s'aplicà als menestrals i comerciants reputats.

En realitat, els *Esteves* eren els membres de la confraria de Sant Esteve, que tenia capella pròpia a la catedral de Barcelona i de la qual es tenen

notícies des del segle XIII. Aplegava un conjunt de gremis artesans relacionats tots ells amb els cavalls i els genets; així, hi havia els freners (que fabricaven les peces metàl·liques que es posaven a la boca dels animals i que, unides a les brides, servien per frenar-los el pas en estirar-les), els cervellers (que feien els cascs protectors dels cervells), bastadors (els arresus), sellers (les selles de muntar) i força altres oficis com els forjadors de llances, confeccionadors de guants, fabricants d'armadures, fonadors, etc. Justament, el carrer que s'obre davant l'absis de la catedral du el nom de Freneria, i s'hi trobava la seu del gremi

dels freners des del qual en qualsevol moment es podia entrar a través d'una porta directament a la capella que tenien a la catedral, la clau de la qual només tenia el confrare major, especial privilegi del qual altres confraries no gaudien. Això ja és indicatiu de la importància del gremi en èpoques passades i de la notorietat ciutadana del

seus membres.

També va haver-hi altres confraries dedicades al mateix Sant en diversos indrets de Catalunya, i en fou una de les principals la de Tàrrega, que va restar activa fins entrat el segle XX.

Fos com fos, és clar que els *Esteves* eren personatges influents en la vida local, admirats, respectats i, potser,

fins i tot envejats per altres que no gaudien d'iguals privilegis.

D'aquí que *ser un Senyor Esteve* fos sinònim de prestigi i d'alt estament social entre les classes populars.

Se'n feu ressò Santiago Rusiñol en una de les seves novel·les, publicada el 1907 amb el títol *L'auca del Senyor Esteve* i de la qual es faria una versió

teatral deu anys després, amb extraordinari èxit, i que avui continua representant-se. El Teatre Nacional de Catalunya s'inaugurà oficialment el dia 11 de setembre de 1977 amb aquesta obra, dirigida per Adolfo Marsillach. Seria novament representada al mateix teatre el febrer de 2010 amb direcció de Carme Portaceli.

Vivències Idees que dinamitzen el poble

Pep Parés

Abans de la Festa Major, podíem trobar a les botigues del Masnou uns fulls explicatius sobre el "tobogan infinit" amb aigua, que es muntaria al costat de la plaça dels Cavallets.

La condició per gaudir-ne era tenir marcats al full deu segells de diferents comerços de la vila que correspondrien a deu compres fetes. Comerços pertanyents a la Federació del Comerç, la Indústria i el Turisme del Masnou.

Va ser tot un èxit de participació. Per tant, un èxit per als comerços! Són idees que avalen el win to win, és a dir, accions on tothom guanya, que fan créixer el poble.

Potenciar el comerç local és potenciar-hi la vida. Com l'altra campanya "Queda't. Maresme" que dona a conèixer moltes de les ofertes que es fan, es promocionen i es venen a la comarca (productes estètics, de serveis, alimentaris, culturals, d'esbarjo...).

Val la pena reforçar aquestes propostes perquè avui dia tot s'ha diluït en un magma de grans superfícies –que també paguen als ajuntaments, és clar– i per les compres on line de les grans botigues digitals com Amazon. Tot ho pots comprar i tenir a casa en un tres i no res. Això sí, depauperant cada vegada més el treball en precari de molta gent, com els autònoms/fixos –falsos autònoms– o de particulars sense llicència que fan de missatgers a uns preus rebentats. És el seu últim recurs per anar tirant, encara que pateixin inseguretats, obtinguin pocs guanys i es malacostumin a una inestabilitat permanent que els impedeix planificar, ni que sigui una mica, el seu futur personal i familiar.

Internet ajuda a fer créixer desmesura-

dament aquestes grans companyies (Google, Amazon, Apple, Microsoft...) que es poden permetre el luxe de planificar a nivell mundial. I pagar poquíssims impostos a països que, de fet, són veritables paradisos fiscals encara que pertanyin a Europa. Tot plegat fa bona la dita que uns quants rics ho seran cada vegada més mentre milions d'éssers humans seran cada cop més pobres.

Llegia al diari que un fons voltor nord-americà acaba de comprar el Festival Sónar que se celebra cada any a Barcelona. Comprar un festival d'aquí des dels Estats Units! El neoliberalisme hi veu en tot negoci i especulació.

Companyies històriques com Freixenet o Codorniu ja estan en mans estrangeres. Només falta que d'altres Fons Voltor continuïn comprant edificis de Barcelona a un ritme trepidant, com ho fan ara, per expulsar-ne les famílies que hi viuen. I tot legal: només cal apujar-los el lloguer un 30 o un 40%, i tothom al carrer. Barcelona pot arribar a ser una ciutat turística sense vida pròpia en molts dels seus barris si no s'hi posa remei.

De fet, aquest és el camí que han seguit altres grans ciutats. A Nova York, per posar un exemple, no he conegut mai cap dependent, cap cambrer, cap Keli, cap taxista, que no visqués, com a mínim, a una hora i mitja del centre de la ciutat. Tres hores perdudes diàriament en transport!

Seguint amb el que dèiem, només cal veure com estan pujant els lloguers del Masnou! És l'ona expansiva que ens arriba de Barcelona. Podem arribar a ser un poble sense parelles joves perquè no podran pagar els lloguers que els demanen. Hi hauria d'haver una profunda reflexió sobre tot això, una política ben orquestrada des de la Generalitat, l'Estat i les ciutats per no deixar el camp lliure a la política neoliberal especulativa que ho està envaint i comprant tot.

Hem de conscienciar-nos, cada cop més, a pensar globalment i actuar localment. El futur del Masnou com a nucli socialment equilibrat també està en les nostres mans. Com a vilatans, hem de donar suport a les activitats que s'hi facin! I ja sabem: "Els petits canvis són poderosos", que deia el Capità Enciam!

Anecdolari masnoví

Joan Maresma i Pujadas

REBI EL MÉS SENTIT CONDOL

Quan ens vam casar, l'any 1960, anàrem de viatge de nuvis a Madrid. Com que a la capital del Reino hi vivia una família descendent de Teià, molt amics de la Mercè (la meva dona), que feia anys que hi residien per motiu de feina, en fórem els seus hostes i ens obsequiaren molt; foren els nostres guies i ens feren passar uns dies agradables en la seva companyia.

Amb ells hi vivia una àvia del seu marit, que, en saber que jo era del Masnou, em va comentar que ella tenia un cosí al Masnou que feia poesies i que cada any feia les follies per a les caramelles de La Palma i la Unió de Teià, que es deia, Josep Pujadas. Ves per on, era el meu avi Pepet!

Un dia la Mercè va voler anar a la perruqueria i la Maria Carme –la seva amiga– la va acompanyar no sé on, però vam quedar que ens trobaríem al cap d'una estona al portal de l'església de Sant Francisco el Grande.

Em deixaren i jo vaig anar a l'església a fer temps, tot contemplant les bel·leses que contenia.

Tot d'una entrà molta gent i, pel que vaig veure, es tractava del funeral d'algú important.

Ofici solemne de rèquiem, amb tres capellans a l'altar, música i cants fúnebres. Com que tenia temps de sobres i les noies de Teià no venien, vaig oir missa i vaig resar pel difunt, que no coneixia. Quan es va acabar, no podia sortir perquè vaig quedar atrapat enmig de la gent que anava arrencada a acomiadar el dol.

Allà, a l'atri de l'església hi havia la família que rebia el condol dels assistents al funeral, que, en fila, anaven passant fent-los estretes de mans amb mostres de condol.

Jo no vaig tenir més remei que posarme al rengle i, de mica en mica, vaig arribar al cap de dol i encaixada i copets a l'espatlla per aquí i per allà, em vaig acomiadar de la família desit-

Enterrament de primera a Madrid

jant-los que “por muchos años puedan rogar por su alma”... com tothom deia. Mentrestant la meva Mercè i la Maria Carme d'un tros lluny em veieren i, en veure el meu comportament, es feren un tip de riure.

Què havia de fer si no?

Que “en gloria esté”... que no sé qui era.

EXCÉS D'ESCRÚPOLS I DE ZEL

L'any 1868 al Masnou es construí el cementiri nou, que, llavors, era lluny, molt lluny, fora poble.

El primitiu, com a molts indrets, era vora de l'església, on ara és el carrer de Lluís Millet, tocant a la Casa Benèfica.

Al mig del nou recinte hi instal·laren una creu de terme, que és la cosa més antiga que es conserva dins del poble. Al peu hi ha una inscripció que diu: “ANNUS DEI MD”.

Lluís Galera i Ezequiel Pagès, fundadors del Museu del Masnou, havien indagat, tant a Teià com a Alella, per saber d'on provenia aquesta creu, sense que en cap d'aquests llocs en constés res del seu origen.

L'any 1902, el Sr. Bonaventura Rosés, de Can Balada, en va pagar la capella, obra de l'arquitecte B. Bassegoda. A l'altar major hi havia una escultura del davallament de la creu i, als cos-

tats, unes imatges de Sant Bonaventura i Santa Rosa. Malauradament, l'any 1936, una colla d'“incontrolats” ho van destruir tot.

També hi ha encara una cripta, amb nínxols destinats als pobres de solemnitat que no tenien on ser enterrats.

Quan la van construir, tot el material per a l'edificació, pedres, rajoles, sorra, aigua, ciment..., tot ho transportaren amb carros des del poble; però, això sí, ho descarregaren al pati exterior del cementiri i amb carretons i molt d'esforç ho traslladaren fins al peu de l'obra.

Consideraren com una falta grossa, ratllant al sacrilegi i una falta de respecte que una bèstia de càrrega entrés a profanar un lloc sagrat.

Creu de terme al cementiri del Masnou

Arran de sòl

Pledebut

Fa temps us vaig parlar de refranys de quissos i avui se m'ha ocorregut fer referència als qui es considera els nostres enemics, els gats.

Aquests felins, amb qui sovint vivim junts a la mateixa casa, se'ns han posat com a exemple de mala convivència, tot i que referit a vosaltres, els bípedes. Quan dos de vosaltres no us aveniu gaire es diu allò de «semblen gat i gos». Ara posaré exemples de dites relacionades amb gats i gossos. Sapigüeu però que a les Illes Balears, d'un gat, en diuen un «moix» i, d'un gos, un «ca».

- **Gat escaldat amb aigua tèbia en té prou.**
- **Gat escaldat d'aigua freda fuig.**
- **Gat vell.** *Que se les sap totes.*
- **Gata maula o ésser una gata maula.** *Dit d'algú que vol semblar quiet.*
- **Agafar el gat o anar gat.** *Emborratxar-se.*
- **Ésser gat i gos.**
- **A gat vell no li diguis moixina.** *Vigila les expressions que dius.*
- **Ésser una gata moixa.** *Vol passar per molt innocent.*
- **Ésser un orgue de gats.** *Dit de quan tothom parla i ningú no s'entén.*
- **Tenir set vides, com els gats.** *Viure molt de temps.*
- **Caure de potes, com els gats.** *Caure bé.*
- **Donar gat per llebre.** *Enganyar. En català és més correcte dir garsa per perdiu.*
- **Hi ha gat amagat.** *Quan una cosa no és prou clara i et volen enredar.*
- **Semblar un gat escorxat.** *Estar molt magre.*
- **Ésser el gos d'algú.** *Ésser submís, un llepa, vaja.*
- **Ésser un gat dels frares.** *Un plaga (una persona emprenyadora).*
- **Ésser quatre gats.** *Quan hi ha poca gent en un lloc.*
- **Una colla de gats.** *Dit de gent malavinguda.*
- **Gat de mar.** *Vailet aprenent de mariner.*
- **Donar la llengua al gat.** *No poder endevinar alguna cosa o donar-se per vençut.*

• **Quan els gats són fora, les rates van a lloure.** *Quan els malfactors s'aprofiten de la incúria dels governants.*

Com veieu, n'hi ha un fotimer, tot i que n'he tret per ésser molt semblants o voler significar el mateix.

A més, al tèxtil es diu fer una «gata» quan es fa un nus o grumoll de fil i fa un eixamplament irregular al teixit.

A la marina una gata és un pescant de fusta o ferro per penjar l'àncora arran de l'orla, i un cap de corda o cadena amb un guardacaps en un extrem i un ganxo a l'altre per penjar l'àncora al costat de la nau. També una verga de mitjana en els aparells de creu.

També és una classe de peix.

Bé, em sembla que de tant de parlar de gats acabarem ben gats i, creieu-me, no és gens bo.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El cullerot

Tarta de Carbassó amb Formatge Gorgonzola

Ingredients:

1 làmina de massa de mil fulles,
si és quadrada millor

250 gr de formatge gorgonzola

2 carbassons petits laminats

Sal marina i pebre per moldre i oli d'oliva

1ou lleugerament batut

25 gr de nous trencades

Greixem una mica la safata del forn o ho podem fer en un silkpath de silicona.

Anem posant-hi les làmines de la massa ja tallades en rectangles.

Hi tirem el formatge i els talls de carbassó en cada un d'ells.

Els salpebrem i els mullem amb un raig d'oli.

Dobleguem els costats de cada un d'ells cap a dins. Ho fornem uns 18 minuts a uns 180

graus en el forn ja calent.

Si volem, un cop acabat, hi podem abocar una mica de mel i dos minuts més al forn.

Una recepta d'estiu... bé de preu, fàcil, boníssima i ràpida. Au! Animeu-vos-hi!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Exposicions

Del 8/9 al 4/10 Pintures de Carne Ramon

CORAL XABEC

Diada Nacional de l'Onze de Setembre.

Amb motiu de la celebració de la Diada, Gent del Masnou participarà en l'acte de l'Ofrena Floral, que tindrà lloc a la plaça de l'Onze de Setembre de la Vila, a les 11:30

La nostra Coral Xabec hi participarà amb el cant d'Els Segadors i altres cants patriòtics.

Us convidem a acompanyar-nos-hi.

Classes de ioga

El dimarts de les 19:30 a les 21
Aprendreu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

CURSETS DE GAITA

Informació
a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

AVÍS DE RECERCA

Per a unes Històries de la Vila (en preparació), relacionades amb capitans que alhora foren alcaldes, necessitaríem que, si algú pot resoldre alguna de les incògnites que tenim, es posés en contacte amb Joan Muray (diàriament de 18 a 19 h. al nostre local), o bé, si no l'hi troba, que deixi nom i telèfon i ja li trucarà.

Aquestes són les incògnites:

- **Gabriel PAGÈS i BERTRAN** (avi del Mestre Millet). Fou alcalde el 1848. Necessitem saber-ne: dates de naixement i mort, així com el motiu familiar.

- **Agustí MARISTANY i SENSAT**. Fou alcalde l'any 1894. En tenim tres, l'un de Ca l'Isard, l'altre de Can Silet i el tercer de Ca la Xami. Necessitem saber si algú d'aquestes tres famílies sap si el seu fou alcalde.

- **Frederic GIBERNAU i SUST**. Fou alcalde el 1911. Necessitem saber-ne dates i llocs de naixement i mort.

- **Pere SUST i ESTAPÉ**. Fou alcalde l'any 1916. Necessitem saber si la família tenia un motiu com tots els anteriors.

Ens agradaria de comptar amb el vostre ajut. Mercès.

1848 – PAGÈS i BERTRAN, Gabriel - ? (1)

1854 – ALSINA i TORRAS, Bonaventura - *Tareta*

1861 – MARISTANY i ALSINA, Gerard - *Soberano* (2)

1873 – ALSINA i SENSAT, Joan - *Cresta*

1879 – ISERN i MARISTANY, Josep Pere - *Titit*

1885 – CURELL i BERTRAN, Joan - *Novell*

1894 – MARISTANY i SENSAT, Agustí - *Isard, Silet i Xami*

1895 – MARTÍ i MARISTANY, Josep - *Barrabuts*

1899 – PAGÈS i FÀBREGAS, Victòria - *Cargelu* (3)

1906 – FÀBREGAS i MARISTANY, Tomàs - *Etxem*

1910 – GIBERNAU i SUST, Frederic - ? (4)

1916 – SUST i ESTAPÉ, Pere - ? (5)

Vocalia de Cultura

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut.

Hi tindràs lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a provar la veu qualsevol dimarts de 9 a 2/4 de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

República

Un poble en marxa ni se suspèn ni s'atura

ANC-AI Masnou Decidim · Mg18 · elmasnou@assemblea.cat

Què és una República?

(Del llatí, cosa pública) És una forma de governar conduïda pel poble, i no privada com ho és una monarquia. És un sistema, en contra del despotisme, on governa la justícia i la igualtat per a tothom davant de la llei.

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Notes rebudes a la redacció de República, des de les presons d'Estremera i Puig de les Basses, de Raül Romeva i Carme Forcadell, dels passats juny i juliol respectivament, i per ordre de dates.

Benvolgudes i benvolguts, des d'aquest circumstancial lloc us agraeixo tot el suport i complicitat.

Seguim nedant, en aquesta cursa de fons, amb actitud ferma i serenament determinada.

Afectuosament i amb agraïment etern: **Visca la República!**

Raül Romeva

Presó d'Estremera 15/6/18

Amigues i amics de la territorial del Masnou.

Em sap greu dir-vos que no recordo haver rebut cap revista de vosaltres; de totes maneres us envio aquesta nota agraint la vostra atenció.

No patiu, no estigueu tristos, estic convençuda que el nostre empresonament no serà en va, supera-

rem aquesta etapa com n'hem superat altres de més difícils en la nostra història. Estic serena i tranquil·la perquè sé que vaig complir amb el meu deure com a residenta del Parlament i com a demòcrata.

Vencerem la injustícia i ens retrobrarem en llibertat.

Molts records, moltes gràcies i rebeu una immensa abraçada.

Carme Forcadell Lluís

Presó de Puig de les Basses 7/7/18

Acte de Suport a la Carme Forcadell. El Catllar, 23A18

L'acte va concentrar més de tres mil persones al pàrquing del centre penitenciari Mas d'Enric quan feia 5 mesos de l'empresonament de la Carme Forcadell i la Dolors Bassa. Organitzat per l'ANC, per denunciar la presó, l'exili i la persecució política i judicial de totes les dones encausades.

En accedir a la carretera d'accés a l'aparcament del centre penitenciari, es feien presents els llaços grocs pintats a l'asfalt. Amb més deteniment saltava a la vista que havien volgut ser desvirtuats amb vermell per alguna brigada destructora però és clar que no ho van aconseguir: són llaços grocs.

Les voreres del camí de seguida van estar ben plenes de cotxes, a l'hora que l'espai s'anava omplint de taules, cadires, neveres i carmanyoles, i adornant amb estelades, llaços grocs, un gran cartell "Free Forcadell" i el nostre "El Masnou per la Independència".

Per escalfar l'ambient "El cant dels ocells" interpretat per un solista al saxòfon. "L'estaca" i "Els segadors". Can-

tàvem a cor què vols amb l'esperança que la Carme ens pugués sentir. I cridàvem "llibertat" a ple pulmó (després en Jaume, el seu marit, ens diria que a dintre de la presó no senten res). El que sí li va arribar va ser un gran ram de roses grogues i liles.

L'acte es desenvolupava en el marc de la campanya "Cap dona en l'oblit" i els parlaments van ser al voltant de la pregunta "Què té la clau de les presons?" Ens ho van contestar la Mireia Boya, la Teresa Pallarès, la Titón Lailla, l'Eulàlia Subirà, la Montse Sánchez i la Irene Fornos.

Els castells, els cànctics i els poemes, amb les veus incansables dels "Avis" de Reus, de la Selva del Camp i del Tarragonès, amenitzaven l'estona, però amb "La presó de Lleida" ens van fer saltar les llàgrimes.

El darrer parlament va ser el d'en Bernat, el marit de la Carme, que ens va explicar el seu dia a dia a la presó. Diu que el que se li fa més pesat és que tots els dies són iguals i el fet de no tenir capacitat de decidir. Ens va transmetre el seu agraïment per la companyia i l'escalf i el seu prec de què ens estimem molt i ens abraçem. Agraïment, el nostre per a tu, Carme, etern, infinit. I aquesta abraçada que se'ns queda closa al pit... fins a la llibertat, per sempre.

L'ANC Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que sigui alliberat i retornat el Govern legítim de Catalunya. T'hi esperem!

LLIBERTAT I RETORN PER ALS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Ara més que mai!

11S

FEM LA REPÚBLICA
CATALANA

10

DIADA PER
LA REPÚBLICA

BARCELONA

11S2018 ▶ 102018

assemblea

L'11 de Setembre de 2018

omplim la diagonal

ara més que mai

Inscriu-t'hi a: diada.assemblea.cat

o al 93 655 98 57